

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966925728.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Dette Anslag, som *Bornemann* først længe efter aabenbarede mig, Blev sadt i Værk, *Augustin* kom Dagen efter og Bad mig gaae 102 med ham i Haugen, og der søgte han ved stærkeste Overtalelser at Bringe mig til at Befrie *Nationen* fra den Bebreydelse, at den ingen *Originaler* kunde frembringe for Skuepladsen, men jeg vilde paa ingen Maade høre tale derom; jeg Bebreydede ham, at han enten af Mangel paa Venskab søgte at gjøre mig Latterlig, eller og han af Partiiskhed tiltroede mig større Kræfter end jeg havde, Men da jeg selv følede hvor utilstrækkelige de vare, saa hverken kunde eller vilde jeg nogensinde vove mig paa saa farlig en Bane. Dette skeedte en Mandag, og om Tiirsdagen kom *Bornemann*. Da han havde været Lidet hos mig, maatte jeg Beklage mig over *Augustin*, med det Tillæg, at dersom jeg ikke kiendte han<s> Redelighed saa nøye, maatte jeg ufeylbar troe, at han vilde gjøre Nar af mig, og hvilken Anden der havde giort mig sligt et Forslag, havde sikkert høyligen fornærmet mig. Da er det ret vel, sagde *Bornemann* smilende, at jeg ikke er kommen frem med det, som jeg længe har havt i Sinde. De *Bornemann*, sagde jeg, og De siiger, at De er min Ven! Han forsikkrede mig derpaa, at just det varmeste Venskab og den sandeste Høiyagtelse havde op vakt den Tanke hos ham, og anførte derpaa de meest overtlydende Grunde til at gjøre det, som han bad mig at overveye. Han kom almindelig hver løverdag Formiddag til mig, naar han kom fra *Gouverneurens*; han kom ogsaa denne, og da vi havde *Confereret* til de 4 til 5 sens sidste Sider af *Sully* Lovtale, spurgte han mig: om jeg havde over veyet det, som Vi havde talt sidst om? Hvorpaa jeg svarede: Ja; men io nøyere jeg over veyede det, io meere Bestyrkedes jeg i min første Beslutning. De har, sagde han, givet mig alt for mange Beviiser paa Deres Agt og Venskab til at De kan ansee mig for et falskt og nedrigt Menneske, og det maatte jeg være, dersom jeg kunde Benytte mig af den Magt Venskab har over Deres Hierte til at formaae Dem til noget, der kunde gjøre Dem Latterlig. Og hvem blev meest Beskiemmet derved, De eller jeg? De gjør ingen Hemmelighed af 103 et Venskab, De Beærer mig offentlig med den Titel af Deres Læremester, heele Verden maatte altsaa være overbeviist om at De havde havt den Fortroelighed at Lade mig see Deres Arbeyde og hvem af Os Burde da meest slaae sine Øyne ned, dersom det kom for lyset og var Dem uværdig? Min smule Ærgierrighed kan altsaa være Dem Borgen i den Post. Men det vidner jeg Dem her for Guds Ansigt, at mit Hierte ingen sødere Glæde ved at forestille sig, end at høre Deres Navn nævne af Alle med den Beundring og Høiyagtelse, som De fortienet. Han sagde dette paa saa høytidelig en Maade og med saa megen Følelse i sine Øyne at det rørte mig meget, og jeg svarede ham: Ak *Bornemann* gid jeg kunde, saa gierne, som jeg vilde. Naar De kun vil, min fortrefflige Veninde, saa kan De, sagde han, og bød mig Farvel.